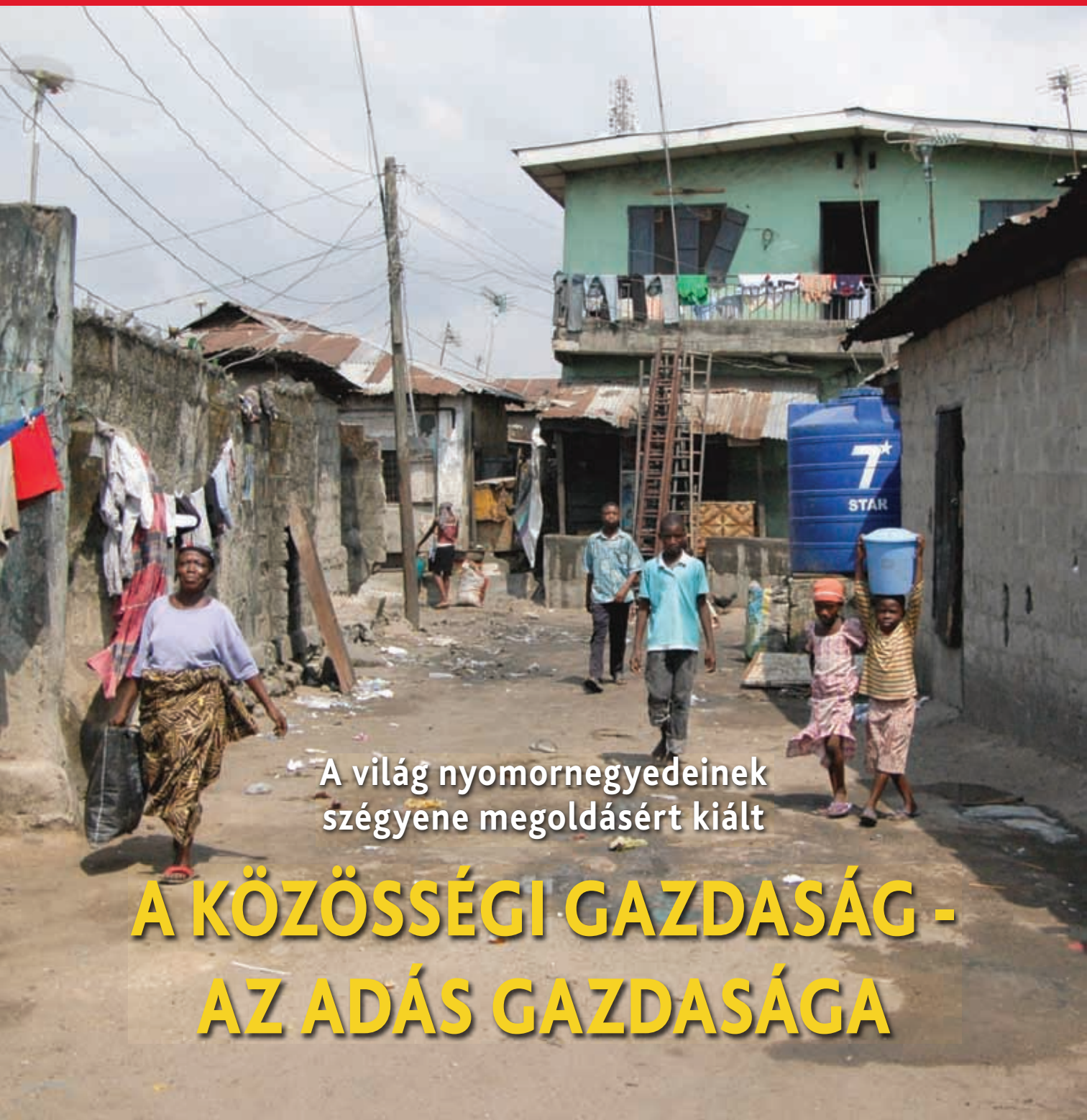

ÚJ VÁROS

XXVI. évfolyam
11. szám
2014. november
www.ujvaros.eu
Ára: 480 FT

A világ nyomornegyedeinek
szégyene megoldásért kiált

**A KÖZÖSSÉGI GAZDASÁG -
AZ ADÁS GAZDASÁGA**

Tartalom

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svjat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncomanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Cifenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nextra.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Aktuális

- 4 Aki kutatta az idők jeleit
Ilyen még nem volt
Összeállította: Tóth Judit

Interjú

- 6 Nemet mondani az
individualizmusra
Luciano Moia

Nézőpont

- 8 Sudár Balázs
Erhardt Krisztina
Giulio Albanese

Fókuszban

- 10 Egy asztalnál
Céges dobókocka
Ferentzi Éva

Lelkiség

- 13 Mekkora az ember?
Klaus Hemmerle
Ahogy én szerettelek titeket
Chiara Lubich

Az élet igéje

- 16 Isten mindig szól hozzánk
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Építkezés, hogy valami leomoljon
Tóth Judit

Életmód

- 20 Lezárni a múltat
Francesco Châtel

Egymásra hangolva
Göbel László és Teréz

Miért van bennem annyi előítélet
Pasquale Ionata

Aktuális

- 22 Mégis megtörtént
Cinzia Panero

Társadalom

- 24 Az egység és a politika
Tóth Pál

Tapasztalat

- 26 Baleset vagy mégsem?
Téglásy Klára

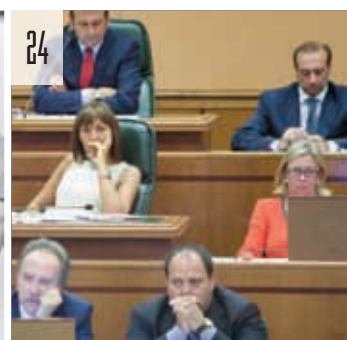
Alkotó

- 28 Tanuljunk meg rácsodálkozni
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

NYÍLTAN ÉS SZÓKIMONDÓAN

Ferenc pápa a család témájával foglalkozó rendkívüli szinódust lezáró beszédét hangos tetszésnyilvánítás követte, a résztvevők helyükről felállva öt percig tartó tapsal feljezték ki egységüket a pápával, aki rendkívüli tekintéllyel szólt, amikor összegezte a szinódusnak, mint egyházi és spirituális eseménynek a lelki tapasztalatát.

A pápa az ülések alatt végig csendben figyelt, ő maga nem szólt hozzá a vitához, csupán az első összejevetelen mondott rövid, de erőteljes felszólalásában bátorított arra mindenkit, hogy egészen nyíltan, szókimondóan, teljesen szabadon beszéljen, és egyáltalán ne nyugtalankodjon amiatt, hogy esetleg a pápa mit gondol magában. Ez a szabadság ténylegesen meg is látszott a szinódus dinamikáján, amelyben különböző, gyakran egymásnak ellentmondó vélemények és tapasztalatok hangzottak el. Olyan kényes kérdésekről is szó volt, mint az elváltak és újráházasodottak szentségeihez járulása vagy a homoszexuálisok helyzete az egyházban.

A világi sajtó többnyire szenzációként tálalta a szinódusi eseményeket, és igyekezett a progresszív-konzervatív sémába illeszteni az álláspontokat, nyílt konf iktusról beszélt a pápa és a bíborosok között, a pápát a liberálisok közé sorolva. Federico Lombardi, a vatikáni sajtóközpont igazgatója szerint a médiában általában hiányzik a hitben való megértés szintje, ami az egyház számára viszont lényegi fontosságú. Nem lehet a szinódust egymással szemben álló csoportok küzdelmeként értékelni. A pápa azt akarta, hogy az egyház elinduljon az igazi, nyílt párbeszéd útján, és ez itt meg is történt. A szinódus közös erőfeszítéssel elkezdte keresni Isten akaratát az evangélium és a hit fényénél, hogy válaszokat találjon a család legégetőbb kérdéseire, és bizonyos értelemben az antropológia, a férfi és a nő mai világban elfoglalt helyének kérdéseire is. Ezzel a lelkülettel halad előre a szinódusi folyamat, ezzel a lelkülettel követi majd a rendes szinódus a mostani rendkívüli szinódust.

Fotó: Magyar Kurír

A pápa a zsinati atyákat arra bátorította, hogy nyíltan, teljesen szabadon beszéljenek, mondják el véleményüket kényes kérdések esetében is.

A közvélemény nehezen tudta kezelni azt a tényt is, hogy az egyház egyrésztől ragaszkodik hagyományos tanításához a házasság felbonthatatlanságáról, valamint, hogy a házasság egy férfi és egy nő között jön létre, másrésztől az evangélium szellemében új pasztorális utakat keres a nem rendezett kapcsolatokban élők lelki segítségére. Az egyéni lelki gondozáson túl az egyházi közösség részéről van elsősorban szükség olyan befogadó szeretetre, amely nem ítélkezik. Milyen könnyen formálunk elmarasztaló véleményt ugyanis magunkban azokról, akik elváltak, otthagyták a családjukat, a homoszexuálisokról nem is szólva. Ennek külső kifejeződése a távolságtartás, sokszor a kirekesztés.

A szinódus nagyobb lelki érettségre hív mindannyiunkat abban, hogy mint egyházi közösség egyszerre legyünk képesek mélyebben megélni és gyümölcsöztetni a házasság szentségében rejlő kegyelmeket, és ember voltuknál fogva értékes kincsként tekintsünk azokra is, akik valamilyen szempontból távolabbra kerültek a keresztény ideáltól. ■

Aki kutatta az idők jeleit

Ferenc pápa október 19-én a családokkal foglalkozó rendkívüli szinódust lezáró szentmise keretében avatta boldoggá VI. Pál pápát. Többek között ezt mondta: „VI. Pál pápa boldoggá avatásának napján, eszembe jut az a mondat, amivel megalapította a püspöki szinódust: »figyelmesen kutatva az idők jeleit, igyekszünk utakat és módszereket alkalmazni [...] napjaink egyre növekvő igényeinek és a társadalom megváltozott körülményeinek megfelelően.« (VI. Pál pápa *Apostolica sollicitudo* kezdetű apostoli leveléből.)

Ezzel a nagy pápával, ezzel a bátor kereszténnyel, ezzel a fáradhatatlan apostollal kapcsolatban, ma Isten előtt, nem tudunk mást, mint egy nagyon egyszerű, nagyon őszinte és nagyon fontos szót kimondani: köszönet! Köszönet neked, kedves és szeretett VI. Pál pápánk! Köszönjük, hogy alázatosan és prófétai módon tanúságot tettél Krisztus és egyháza iránti szeretetedről!”

Személyes feljegyzéseiben a zsinat nagy irányítója a zsinati ülészek bezárása utáni napon ezt írta: „Lehet, hogy az Úr nem azért hívott, és tart meg ebben a szolgálatban, mert valamilyen tehetséggel rendelkezem, vagy azért, hogy

Fotó: CN

kormányozzam az egyházat és megvédjem a jelenlegi nehézségektől, hanem azért, hogy szenvedjek egy kicsit az egyházért, és egyértelmű legyen, Isten az, és senki más, aki vezeti és megvédi az egyházat.”

(P. Macchi, Paolo VI nella sua parola, Brescia 2001. 120–121.)

Ebben az alázatban ragyog boldog VI. Pál nagysága, ő, miközben egy szekularizált és ellenséges társadalom alakult ki, képes volt előrelátó bölcsességgel kormányozni – néha magányosan is – Péter hajóját, anélkül, hogy elvesztette volna örömét és az Úrba vetett bizalmát.

VI. Pál igazán képes volt megadni Istennek, ami az Istené úgy, hogy egész életét annak „a szent, ünnepléses és nagyon komoly feladatnak szentelte, hogy időben folytassa és kiterjessze az egész földre Krisztus küldetését” (Insegnamenti I. 1963. szentbeszéd) úgy, hogy szerette és vezette az egyházat azért, hogy az egyház „egyszerre legyen minden ember szerető anyja és az üdvösség ajándékozója”. (Ecclesiam Suam kezdetű enciklika előszava.) ■

Forrás: www.vatican.va
Fordította: Tóth Judit

Ilyen még nem volt

Első ízben helyeztek el keresztet az Európai Parlament egyik tanácstermében. Az októberben felállított kereszt építőkövein az EU tagállamai név szerint szerepelnek – tudósított a Kathpress. „A kereszt a béke és a tolerancia szimbóluma, túlmutat vallásokon, határokon. Nem egyetlen közösségé, hanem az európai béke igazi alapjára emlékeztet” – hangsúlyozta az átadáskor a kereszt jelentőségét az európai együttélés szempontjából Othmar Karas, osztrák EP-képviselő, az Európai Parlament korábbi elnöke. A mintául választott Európa-keresztet Felső-ausztriában készítették Wels egyik szakiskolájának diákjai Ausztria EU elnöksége alkalmából. Ez az öt méter magas kereszt 2006 óta az ausztriai Ebense melletti Alberfeldkogel/Feuerkogel hegy csúcsán áll, ennek kisebbített mása az Európai Parlamentben elhelyezett azonos méretű fémkockákból összeállított alkotás.

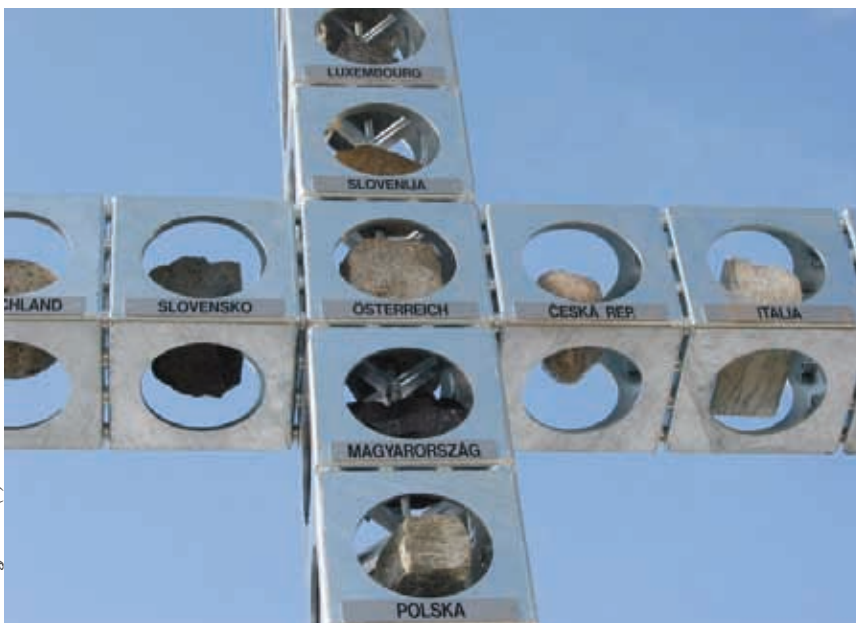

A kockákon az EU tagállamok neve olvasható az adott ország anyanyelvén, s belsejükben egy-egy onnan származó követ helyeztek el azzal a céllal, hogy az adott nemzet így megfoghatóan legyen jelen az alkotásban. Az anyanyelvű felirat pedig azt hirdeti, hogy a kulturális gyökerek tiszteletben tartásával épül az európai népek közössége. A keresztet a COMECE képviseletében Teodor Hoogenboom püspök áldotta meg. Othmar Karas szerint

Balra fent: Othmar Karas osztrák EP képviselő, a kezdeményező
Fent: A keresztet COMECE képviseletében Th. Hoogenboom püspök avatta fel.

a kereszt feladata, hogy figyelmeztessen az európai egység mélyebb értelmére. „Nem elválaszt, hanem közelebb hoz egymáshoz” – fogalmat az osztrák néppárti politikus. ■

Forrás: Magyar Kurír

Fotó: Magyar Kurír (3)

Nemet mondani az individualizmusra

Hálót alkotva kell nemet mondanunk az individualizmusra, mert a családnak megvannak a megfelelő erőforrásai arra, hogy megerősödve kerüljön ki a legfontosabb értékeinket is elbizonytalanító általános válságból. Ez a meggyőződése Maria Vocénak, a Fokoláre Mozgalom elnökének, akit a szinódus előestéjén kérdeztünk.

Fotó: Gianni Zolita

A szinódust előkészítő kérdőívre érkezett több ezer válasz valós módon tükrözi a család helyzetét az egész világon. A sok felvetett probléma között milyen reményt adó jelek mutatkoznak?

Az első reményt keltő jel, az maga a szinódus, amit Ferenc pápa akart, és ezzel kifejezésre juttatta, hogy számára is elsődleges fontossága van a családnak. Ezért az emberekben nőtt a bizalom az Egyház, mint intézmény iránt, és úgy tekintenek rá, mint egy biztos pontra, amibe kapaszkodni lehet. A másik reményt keltő jel az, hogy sok családban hatalmas erő van, élük a házastársi hűséget, az élet befogadására való nyitottságot, és magukra veszik más családok problémáit, ahol a különválás veszélye fenyeget. Ezeket „erőforrás” családoknak is nevezhetjük, akik képesek arra, hogy a terheket más családokkal együtt hordozzák és melléjük álljanak, hogy azok ne érezzék magukat kizárva az Egyházból, vagy ami ennél is rosszabb, Isten szeretetéből.

commons.wikimedia.org

A színódusi munkadokumentum, az *Instrumentum laboris* több helyen is aláhúzza, hogy a családok nehézségeire megújult irgalommal kell tekinteni. Ez lesz a színódusra jellemző szemlélet?

Illuzórikusnak tűnik, hogy rendkívüli és egyetemes megoldásokat várjunk. Reménykedjünk inkább abban, hogy a színóduson nem csak a problémákról esik szó, hanem középpontba kerülnek a családban meglévő erőforrások, melyekről az imént beszéltem. Nem lehet a szentségekre leszűkíteni a kérdést. A szentségek a kegyelem hatékony jelei, de a kegyelem más módon is jelen lehet. Nemrég írt nekem egy mélyen hívő keresztény nő, aki egy elvált emberrel kötött polgári házasságot, de ebben a problémás helyzetben sem érezte azt, hogy az Egyházon kívül rekedt volna. Áldozáskor beáll a sorba és az áldás, amit kap a paptól, megerősíti benne Jézus jelenlétét. „Úton vagyok” – mondja. A hit útján, mely a szentségek vétele nélkül is elvezetheti őt az életszentségre.

A helyi egyházak válaszaiból az is kiderül, hogy az emberek nem értik az Egyház üzenetét a házassággal és a családdal kapcsolatban. Vajon a tartalmakat kell újra átgondolni vagy a nyelvezetet kell megváltoztatni?

Az Egyház tanításának tartalmával kapcsolatban annak lehet kifogása, aki Istennek a férfiról és a nőről alkotott tervét a saját mértékéhez szeretné szabni. A nyelvezettel kapcsolatban viszont születethetne valami javaslat, különösen az erkölcsi kérdéseket tárgyaló dokumentumok esetén. Érthetőbb, egyszerűbb és szintetikusabb megfogalmazásra van szükség. Az átlag család nagyon feszített ritmusban él, rengeteg stresszes feladattal, és nincs idejük arra, hogy olvassanak. A szentszéki

dokumentumok legyenek könnyen emészthetők, figyelembe véve, hogy sokan megpróbálnak mindent beleadni, mégis elnyomja őket a hétköznapi fáradtsága.

Az Egyház a fiatal párok esetében is az újraevangelizálás problémájával találja szemben magát, ami egyben nevelési kérdéseket is fölvet. Hogyan kezeli a Fokoláre Mozgalom ezt a témát?

Nemrég a Fokoláre Mozgalom képviselőit Ferenc pápa kihallgatáson fogadta. Többek között a képzés fontosságáról beszélt és arról, hogy a kapott ajándékokat tovább kell adni mindenkinek. Nagyon örültünk ennek, mert a Fokoláre Mozgalomban állandó képzést biztosítunk kisgyermekkorától egészen felnőttkorig, az együttjáróktól az idősekig, a fiataloktól a külön-előlkig mindenkinek. Szeretnénk ezt egyre inkább korszerű, megfelelő formában végezni. Figyelemre méltó, hogy a családok és a fiatal családok esetében nagy szerepe van a kommunikációs eszközöknek, sok pozitív, de még több negatív hatással vannak rájuk. A műsorok gyakran törvényt nem tisztelő életstílust sugallnak és a férfi-nő kapcsolatban olyan mintákat állítanak elélnk, amelyek semmiféle értéket nem képviselnek. Ennek ellenére meg vagyok győződve arról, hogy ebben is áttörés következhet be.

A családokat világszerte olyan értékválság sújtja, ami egyrészt az individualizmushoz, másrészt a gazdasági válsághoz köthető. Mi az, amit a Fokoláre Mozgalom tesz, hogy szembeszálljon ezzel a mentalitással?

Fontos, hogy a családok hálót alkossanak, amely képes arra, hogy tapintatos módon a nehézséggel küzdők mellé álljon, és segítse őket, hogy

Fotó: CV

Nagy reményt ad, hogy vannak szép számmal olyan fiatalok, akik nem ideiglenes, hanem életre szóló házastársi kapcsolatban akarnak élni.

kibéküljenek egymással. Azoknak a pároknak, akik komoly házastársi kríziseken mennek keresztül, kapcsolaterősítő tanfolyamokat tartunk a mozgalom városkáiban. Párkapcsolati szakértők segítik őket, de mindenekelőtt az egység lelkeségével kerülnek kapcsolatba, így önmagukra találnak, és újból reménykedhetnek a közös jövőben. Azokkal is kapcsolatban vagyunk és vannak számukra programjaink, akik házastársuktól külön élnek, vagy akiket házastársuk elhagyott, hogy átöljünk magányukat és megerősítsük elkötelezettségüket a házasság szentségéhez való hűségben. Vannak kezdeményezéseink olyan pároknak, akik újra megházasodtak és megosztjuk velük a gyermeknevelés tapasztalát. Szeretnénk, ha megélhetnék, hogy az Egyház, de mindenekelőtt Isten szeretete befogadja őket. Az utóbbi időben egyre fontosabbnak látjuk a prevenció munkát, ezért dolgozunk a fiatal családokért, hogy megérezzék a rendkívüli szépségét annak, ha örökre igent mondanak egymásnak. ■

**Forrás: avvenire.it
Fordította: Tóth Judit**

MINDENNAPJAINK

**Közlekedj,
ha tudsz**

Sudár Balázs

Minden életnek, minden folyamatnak megvan a maga megszokott sebessége. Amíg ez működik, addig jól érezzük magunkat. Amíg csak a saroktól a buszig kell futva menni, nincs gond. De ha mindig futva kellene járni, lehet, hogy kevésbé bíránk szusszal.

Származástól, személyiségtől függően nagyon eltérő lehet egy-egy személy tempója, kultúrájától és életmódtól függően pedig egy-egy közösség, város, ország tempója. Kelet-Afrikából hazaköltöző barátaim mesélték, hogy Budapesten úgy érezték, még a bottal járó nyugdíjasok is rohannak és az elején mindenhol elkéstek. Fekete Afrikában sokkal kisebb jelentősége van az időnek, percekkel nem foglalkoznak, és általában (a nagyvárosokat kivéve) ha megbeszélés valakivel, hogy reggel találkoztok, délben érkezni még teljesen oké.

Egy akkora város, mint Budapest, már a végsőkig próbára tudja tenni mindenki türelmét, aki nem ehhez szokott, mert nem csak elvárja, hogy rohanj, hanem akadályoz is benne. Napi, havi és évtizedes szinten is olyan lassan működnek dolgok, hogy ne tudj egyszerűen hozzászokni a rohanáshoz: hogy este fél 9-kor még dugó legyen, és városron belül valahova (nem a széléről a szemközti szélére) több mint egy óra alatt éj el, ezt szerintem még Miskolc meg Debrecen lakói sem tudják elképzelni. Hogy egy felújítás miatt hónapokra kiesnek vagy leszűkülnek a város legfontosabb tranzitútvonalai, hogy az utak javítása helyett a sebességkorlátozás a megoldás, hogy a tömegközlekedés nemhogy motiválná az embereket az autó letételére, de még a kétkedőknek is a kezébe adja a slusszkulcsot, amitől minden út tele van, és hogy ezek miatt késel el – bár az élet elvárja, hogy rohanj –, ez megszokhatatlan.

Megoldás? Szóljatok, ha van! Az ember lehet megértő, mi például munkakezdés után negyed órás türelmi időt hagyunk az embereknek beérni, mert ismerjük a közlekedést. De a vonat simán otthagya, a repülőről nem is beszélve. Talán a közlekedés koncepcióját át lehetne gondolni, az legalább az eljutásban segítene. ■

KÓRKÉP

**Elégedetlenség
ezerrel**

Erhardt Krisztina

Nem túlzok, ha azt állítom, hogy csupa olyan cikkel, véleménnyel, hozzáállással szembesülök az interneten, melyek vagy Magyarországot szidják, vagy a nyugati országokat dicsérik és összehasonlítják a mi országunkkal. De ami a közös, hogy mindegyik vélemény nagyon lehangozó, elégedetlenséget sugároz, és semmi tiszteletet nem lehet felfedezni a más véleményen lévővel szemben. A rendkívül magyartalan mondatokról, az ordenáré szavak tömkelegéről ne is beszéljünk!

Úgy érzem, mintha csak a hibákról, negatívumokról lehetne beszélni, alig kap helyet legalább egy-két pozitív vélemény, pedig azok is léteznek és engedni kellene a megjelenésüket. Mintha egy láthatatlan valaki azt szeretné, hogy minél elégedetlenebbek, egymást elítélőbbek, pesszimistábbak, reménytelenebbek, szomorúbbak legyünk mi magyarok. Szinte fátyolt húz a szemünk elé, amin keresztül csak a hibákat lehet látni, hogy a jót, a megköszönni valót, azt sose vegyük észre!

Fontos az a célkitűzés is, hogy mindig a pénz körül forogjunk, mert abból sosem elég. A hírek nagy része első helyen foglalkozik a haszonnal, a fogyasztással, a kamatokkal, a bankokkal...

Nem akarom most leírni azt, hogy gyerekkoromban hogyan éltünk boldogan a nincstelenségben, mert ezt már mindenki unja, még akkor is, ha igaz.

Amikor ezeken gondolkodtam, este a misén az evangélium a szűk kapuról szólt. Vizuális típus vagyok és megjelent előttem a „szűk kapu”! Kicsit megijedtem. A szűk az valóban szűk. A jólétemet biztosító egyetlen forint sem fér át rajta, csak én. De én is csak hogyan? Ha viszem a megélt szeretet által létrehozott kincseket, az ajándékozó jó szót, az ölelést, a mosolyt, az észrevett szükségét, a megoldást jelentő ötletet, nem sorolom tovább.

Öröm futott át rajtam, amikor végiggondoltam mindezt. Nem élhetek az internet manipulációja szerint, a megoldás megvan, csak élnem kell vele. Ha a magam részét megtettem, Isten beváltja ígéretét a megélhetésemért. ■

Misszionáriusok 2014-ben

Giulio Albanese

Ferenc pápának van egy vesszőparipája, amire mindig visszatér prédikációiban: a perifériák, a távoli helyek, mindaz, ami messze van tőlünk, nemcsak fizikailag, hanem egzisztenciálisan is. Hogyan is ne adnánk igazat a pápának? Ha Krisztus ma élne társadalmunkban, akkor biztos, hogy pontosan ezeken a helyeken kezdené küldetésének teljesítését. Márk evangéliumában ez áll, hogy Jézus Galileába ment (1,14) és itt, a zsidó központoktól távol eső helyen kezdte meg nyilvános megváltói működését. (...)

Mindannyian meghívást kaptunk, hogy ezt az újküldetést tudatosan is megéljük, kilépünk közösségeink bezártságából, és eljussunk mindenhová, ami jelenleg távol van tőlünk. Lényegében arról van szó, hogy megváltoztassuk életünket, és a szegények, a legutolsók, a társadalom legmélyén élők mellé álljunk.

Hívónek lenni ma azt jelenti, hogy teljes mértékben vállaljuk a felelősségünket: szívünk mélyén megtérünk, megosztjuk javainkat, dolgozunk a békéért, az igazságosságért, a megbékélésért és a teremtett világ védelméért. Elindulhatunk azokról a területekről, ahol ma háborúk dúlnak. Kevés jelentősége van, hogy ezt tradicionális vagy modern eszközökkel vívják-e. Így eljuthatunk a latin-amerikai, ázsiai vagy afrikai nyomornegyedekbe, de ott vannak az egzisztenciális nyomorúság területei is, melyek nem földrajzi jellegűek. Gondoljuk csak meg, hogy a gazdasági válság számtalan embert sújt, hiszen sokaknak nem jut munkahely. Maga a pápa említette többször ezeket a példákat és emlékeztetett, hogy az emberi méltóság összefügg azzal, hogy Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket.

Nem tagadhatjuk, a vallást a mai globalizált társadalomban sokan csak járulékos, vagy egyenesen elidegenítő dolognak tekintik. Ez többek között azért történhet meg, mert mi nem értjük még eléggé, hogy vallásos létünknek ki kell lépnie a sekrestyéből és át kell ölelnie az egész világot. (...) ■

Forrás: CN 2014/19

Fotó: www.corfgo.hu

Fotó: www.thestart.com

A hosszú várakozások próbára teszik az utazók türelmét.

Mintha valaki azt szeretné, hogy minél szomorúbbak, egymást elítélők legyünk

Meghívást kaptunk a társadalom mélyénél khöz.

Fotó: CN

A pénzügy és a gazdaság világának globalizációja által egyrészt új perspektívák nyílnak, másrészt viszont egy olyan fejlődési modell nyer egyre nagyobb teret, amely a szegények és gazdagok között elmélyíti a különbséget. Ez a különbség végigkíséri az egész emberi történelmet, melyre sokan és sokféleképpen próbáltak megoldást találni. Ennek elemzésébe nem tudunk belemélyedni, de szeretnénk felvázolni azt, hogy erre a világméretű problémára hogyan válaszolt Chiara Lubich a „közösségi gazdaság” tervével 1991-ben, amikor São Paulóban járt. Ott saját szemével látta a szegénynegyedekben élő nép rendkívüli nyomorát, és többek között ezt mondta: „A birtoklás kultúráján alapuló fogyasztói gazdasággal ellentétben áll a közösségi gazdaság, az adás gazdasága. Nehezen megvalósítható, hősies elképzelésnek tűnhet. De mégsem az, mert az Isten képeire teremtett ember a szeretetben, az adásban találja meg saját megvalósulását. Létezésének legmélyéből

2014. október 16-19 között zajlott az ötödik európai találkozó „közösségi gazdaság” témában Horvátországban, Kőrösön. 150 résztvevő érkezett több európai országból, valamint Brazíliából, Kongóból, Indiából és Argentínából. Az Európai Unió által is támogatott „Together we grow: youth towards an inclusive economy” [Együtt növekszünk: fiatalok egy befogadó gazdaság felé] című projektben negyven fiatal vett részt, főként Kelet-Közép-Európából.

EGY ASZTALNÁL

A történelmi folyamatokban nagy és pozitív változásokat sokszor kisebb, de jól meghatározott célokkal rendelkező csoportok idéztek elő, akik soha nem elvont síkon mozogtak.

fakad ez a készítés, akár hívő, akár nem. Ez a megállapítás az alapja a közösségi gazdaság világméretű elterjedésébe vetett reményünknek, melyet a tapasztalataink is alátámasztanak. Az elmúlt huszonöt évben sok rendezvény, konferencia és tanácskozás zajlott több országban is a „közösségi gazdaság” témában, mert aktualitásából semmit sem veszített, sőt egyre időszerűbb. Legutóbb Horvátországban, Kőrösön (Križevciben) került sor ilyen tanácskozásra. Többek között Luigino Bruni a Milano-Bicocca

Egyetem oktatója és a közösségi gazdaság szakértője, valamint Anouk Grevin Nantes-i egyetemi oktató arra a kérdésre válaszoltak, hogy „Mi a közösségi gazdaság ma, hol tartunk és mi a jövője?” Néhány gondolat az elhangzottakból: „Ahhoz, hogy megértsük, mi is ez, vissza kell térnünk a gyökerekhez, 1991-be, amikor létrejött” – emlékeztetett Bruni professzor, és kiemelte São Paulo három sajátosságát: a várost övező töviskoszorút (a nyomornegyedekre gondolt), a szegényeket és a

Fotó: Dina Perkov (2)

vállalkozókat. „Sőt még régebbre kell visszamennünk – mondta –, egészen 1943-ig, amikor a karizma megszületett. Chiara Lubich és társnői az első fokolárban vendégül látták a szegényeket, és a lehető legszebben terítették meg nekik. Az asztal körül úgy ültek, hogy egy fokolarina, egy szegény, egy fokolarina, egy szegény. Ez az első kép a közösségi gazdaságról, ebben a képben a szegény egy asztalnál ül a többiekkel, és ez az igazi testvériség.” A jövő kihívásaiból hármat emelt ki Anouk Grevin: „Fontos, hogy adjuk, újra és újra adjuk mindenkinek az egység karizmáját.” Majd hozzáfűzte: „A szegények ma a fiatalok, akik nem találnak munkát.” Továbbá: „Nagyon fontos, hogy másokkal is együttműködjünk, mert Isten a közösségi gazdaság kezébe az egység karizmáját adta.” Végezetül aláhúzta, hogy „a történelmi változásokat mindig a kisebbség, a kicsi, de motivált csoportok hajtották végre, így a közösségi gazdaság is, amely egy kis csoport, meg tudja változtatni a világot.” Többször elhangzott, hogy a közösségi gazdaság nem csak „egy tevékenység”, hanem „egy folyamat” is.

Ez a tanácskozás is „egy folyamat” volt: napról napra épülő közösség közöttünk. Reggelente a „vállalkozók dobókockájával” kezdtünk, a kocka hat oldalán lévő mottók közül azt éltük, amit aznap dobtunk. Az egyik magyar résztvevő, Fenyvesi Tamás harmadéves mérnökinformatikus hallgató azért akart ebben a „folyamatban” részt venni, mert cégalapításon gondolkodik. „Arra gondoltam – mondta –, hogy itt Križevciben tanulhatok a tapasztalt cégvezetőktől.” Tamás külön örült, hogy a résztvevők között voltak magyarul beszélők is. Egy helyi vállalkozónál aludt, ott pedig közelebről megismerhette az életüket. Amit a találkozóról hazahozott: „Korábban is megpróbáltam egy kis létszámú kollégiumban mindenkit bevonni egy-egy fontosabb döntésbe, most megerősítést kaptam, hogy fontos meghallgatnom a másikat, időt szánnom a személyes beszélgetésekre. Nem arról szólt ez a találkozó, hogy hogyan vállalkozzam konkrétan, inkább arról, hogy megismertem a közösségi gazdaság alapvető pilléreit, amiről most hallottam először. Azért tetszett, mert ez jó alternatívája lehet

CSATLAKOZÁS A KÖZÖSSÉGI GAZDASÁGI PROJEKTHEZ¹

A vállalkozó, cégvezető elkötelezi magát, hogy szabad akaratából a tulajdonában lévő cég nyereségét három részre osztja:

- hogy ezzel segítse a súlyos anyagi nehézségekkel küzdő embereket, kezdve azokon, akik a projektet animáló lelkiismeret élők
- hogy segítse a képzést, mely kialakítja és fenntartja az „adás kultúráját”, mely nélkül nem lehet megvalósítani a közösségi gazdaságot
- hogy segítse vállalkozása fejlesztését

annak, hogy a pénz és a hatalom kísértését el tudjuk kerülni, alapvetően más célt ad a vállalkozói lételemnek, ez egy másik hivatás. Konkrétan azt jelenti számomra, hogy a majdani profitom nem a saját jólétemet, jakuzimat szolgálja, hanem a megosztás által a szegényeket.” ■

¹ <http://www.fokolare.hu/tarsadalom/kozosségi-gazdaság>

CÉGES DOBÓKOCCA

A céges dobókocka [The Company Cube TM] egy új technika a cégen belüli együttműködésre. Célja, hogy átalakítsa a munkahelyi környezetet és megkönnyítse a közösségi átalakulást a személyekre irányuló mindennapi elhatározások által. Hogyan működik? Vedd kézbe a céges dobókockát, dobj vele, olvasd el, éld a rajta olvashatót, oszd meg másokkal, tedd tapasztalattá!

1. ÉPÍTS KAPCSOLATOKAT MINDEN NAP!

A mindennapi munka forgatagában találj időt arra, hogy megismerd kollégáidat, ügyfeleidet, a szállító cégeket és a helyi közösséget! Ha növekszünk egymás kölcsönös megismerésében, akkor könnyebben ledöntjük az akadályokat, amelyek gátolják a kölcsönös felelősséggel teli környezet megteremtését. A személyes kapcsolatok kölcsönösségre ösztönöznek, amelyből „többlet” fakad, és ezzel egymás segítségére lehetünk.

2. OSZD MEG TUDÁSOD, IDŐD, ÖNMGAGD!

Munka közben keress alkalmakat, hogy adj és elfogadj: időt és ismeretet!

Hallgasd figyelmesen a másikat, aztán oszd meg vele azt, ami segíthet neki, egy új ötletet vagy egy tapasztalatot. Figyelj mások szükségleteire, így megkönnyíted terheiket és hozzájárulsz egy olyan munkahely megteremtéséhez, melyet áthat a szolgálat és a megosztás kultúrája.

3. TETTEKKEL SEGÍTS, NE CSAK SZAVAKKAL!

Semmi sem hatásosabb, mint a kritikus pillanatokban segítséget nyújtani. Állj meg, hogy valakinek segíthess cipekedni, hogy kinyiss egy ajtót, hogy válaszolj egy e-mailre, hogy javasolj egy új nézőpontot, vagy a napi munka befejeztével kitakaríts ott, ahol dolgoztál. Ezek mind apró dolgok, melyek harmóniát és eredményességet szünek. Minden munka mindenki munkája! Ne gondolkodj azon, hogy segíts-e valakinek, tedd meg az első lépést, és meg fogod látni ennek nagyszerű következményeit!

4. SEGÍTS ELSŐKÉNT!

Ha az egyik kollégádat szorítja a határidő, a feladatok súlya, vagy nehéz helyzetben van, segíts neki, ne gondold az erőfeszítésre, amibe ez kerülni fog!

Ha a megfelelő pillanatban felajánlod a segítséged, ezzel sokszor javíthatod a cég teljesítményén is. Ez a magatartás „ragadós” is lehet, és talán egyszerűen majd megtapasztaljuk hatását, amikor mi is rászorulunk. Ez olyan munkahelyeken történik meg, ahol az emberek nem méricskélnek, hogy mennyit adnak és mennyit kapnak.

5. BECSÜLJ MEG MINDEN EMBERT, MINDEN ÖTLETET!

Munka közben sokféle emberrel kerülünk kapcsolatba, kollégáktól az ügyfelelig, kereskedőktől, beszélítőktől

az asszisztensekig. A cégen belül és kívül, feladattól függetlenül, minden ember egyaránt fontos. A tisztelet és a megértés minden kapcsolatban lényeges, akár közvetlenül, akár telefonon vagy e-mailen keresztül történik. Minden emberrel, akivel ma találkozol, éreztesd, hogy milyen fontos ő és a hozzájárulása a cég sikeréhez.

6. A VERSENYTÁRSAK IS A BARÁTAINK LEHETNEK!

A munkánk tele van kihívásokkal! Minden olyan körülményt, amely kezdetben sikerességünk akadályának tűnhet, használjunk fel, mint egy ugródeszkát arra, hogy javuljunk.

A versenytársaink – akik gyakran kihívások elé állítanak bennünket, hogy javuljunk a saját munkánkban, termékeinkben, és akik szintén fáradoznak a megélhetésükért - kollégáinkká és barátainkká válhatnak.

Az ember az Isten szívéig ér akkor is, ha a padlón van, amikor megtapasztalja, milyen kicsi is...

Fotó: CN

Mekkora az ember?

Agyerekeknek jobb mércéje van saját nagyságuk mérésére, mint a felnőtteknek. Ők nem csak semleges számokhoz, méter- és centiméter-vonalakhoz mérik magukat, hanem apához és anyához, hogy derékig, nyakig érnek, majd a fejük fölé nőnek. Mekkora az ember? Ha – mint legbelül – valóban gyerek, akkor nem objektív adatokhoz méri magát, hanem Istenhez. Akkor viszont valóban igaz a válasz, hogy csak por. Por a Végtelen előtt. De még ez a válasz is nagyon felnőtt, amely méterekkel és centiméterekkel mér. Biztos, hogy szükséges is, ahogy a méterben mérést sem szabad a viszonyításnak kiszorítania. De ez a mérték egy harmadik, amelyhez a gyermek és a felnőtt egyszerre mérheti magát – mégis egymáshoz mérni magukat több mint csak egy harmadikhoz. És ugyanígy az összehasonlítás a Semmi és a Végtelen között sem a legközvetlenebb, a legemberibb, a legistenibb mértéke Isten és Ember összehasonlításának. A kérdésre – mekkora is az ember – a „legigazabb” válasz ez: az ember nagy, Isten szívéig ér. Maradjunk még a magát a szüleihez mérő gyermek képénél. A gyermek sokszor lábujjhegyre áll, hogy még nagyobb legyen. Az embernek is

lábujjhegyre kell állnia, hogy Isten szívéig érjen? Neki is – a filozófiából vett kifejezéssel elve – transzcendálnia kell magát?

Azt hiszem – nem. Sőt, úgy gondolom, pont ellenkezőleg. Isten szívéig ér akkor is, ha a padlón van, amikor megtapasztalja, milyen kicsi is, amikor már csak kiáltani tud: húzz ki a sárból, emelj fel, tarts a szívedhez!

Isten tehát valóban ragaszkodik végtelen nagyságához, ahhoz, hogy nem vagyunk mérhetők hozzá?

Ha ezt nem ismerjük el, akkor nem ismertük meg Őt. Így igaz.

A pusztá igazság nem a teljes igazság, főként nem Istennek.

Mit jelent ez? Isten maga szeretett volna értünk „a padlón lenni”.

Olyan valaki lett, aki elfogadást, szeretetet, könyörületet kér tőlünk.

II. János Pál pápa egy írásában Isten, mint Mozgató irgalmáról ezt mondja:

„Az ima, a könyörgés, a segítségért kiáltó kérés és a »földön hajlongó« köszönet alázatos, de nem aláz meg. Mert az imánk a jászol és a kereszt óta – ahogy a jászol és a kereszt tovább él a legkisebben és a legszegényebben, akik részei az egy Krisztusnak, akik az egy Krisztus jelene – válasz Istennek, aki a szívünkhöz akar férni, az Istennek, aki kér, megköszön, aki kopog, hogy vendégünk lehessen. Az ima azonban nemcsak válasz Isten első, uralkodóként teremtő szavára, de válasz a minket kereső, minket »igénylő« szavára is.” ■

Fordította: Sudár Balázs

Forrás: Klaus Hemmerle: *Dein Herz an Gottes Ohr. Einübung ins Gebet (A szíved Isten fülénél. Az imádság begyakorlása)*. Neue Stadt, 1999.

Ahogy én szerettelek titeket

Ezzel az elmélkedéssel zárjuk Chiara Lubich lelkiisége egyik alappilléreinek, a főparancsnak az elmélyítését.

Azt kérdeztük magunktól, hogy létezik-e Istennek egy olyan akarata, mely különösen is kedves Jézusnak, mert ebben a helyzetben egyik pillanatról a másikra meghalhatunk. Igen, egyikünk húsz éves, a másik tizenöt, a harmadik huszonhárom, de meghalhat bárki közülünk. Úgy szeretnénk Isten színe előtt megjelenni életünk végén, hogy legalább ezt az akaratát teljesítettük. Emlékszem, hogy kinyitottuk az evangéliumot és ezt olvastuk: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.”¹

Az az elköteleződés, amit ez a parancs kér, ezeknek a szavaknak a szépsége és radikalitása erősen szíven ütött mindenkit. Egymás szemébe néztünk, mi fiatal lányok és kijelentettük: „Kész akarok lenni arra, hogy meghaljak érted”, és a másik is ezt mondja: „én is érted”, „én is érted”. Mindenki mindenkiért.

Ünnepélyes szövetséget kötöttünk a halál árnyékában. Mindenki mindenkivel. Ez a szövetség az alap, amelyen az egész Fokoláre Mozgalom nyugszik és ez a kereszténység lényege.²

Ha késznek kell lennünk arra, hogy életünket adjuk egymásért, akkor logikus, hogy kész legyünk arra is, amit a felebarát iránti szeretet kér: meg kellett osztanunk az örömeiket, a fájdalmakat, szegényes javainkat, lelki tapasztalatainkat. Arra törekedtünk, azt akartuk, hogy minden másnál fontosabb legyen a kölcsönös szeretet közöttünk.³

Nem mindig kell a testvérekért fizikailag meghalnunk, de lelkileg igen, és ezt úgy tesszük meg, hogy elfelejtkezünk önmagunkról, megtagadjuk önmagunkat azért, hogy eggyé váljunk velük, – ahogy mi mondjuk – „a felebarátokat éljük” az ő életüket azért, hogy megfelelő módon tudjuk őket szolgálni.⁴

Fotó: CN

Közöttünk mindennél fontosabb, hogy kölcsönös szeretet legyen.

Szívünkben az a vágy volt, hogy Jézus itt a földön, legalább közöttünk megvalósítva lássa végrendeletét (...), mert emlékeztünk arra, ami az Írásban áll: „Mindenekelőtt pedig kölcsönös szeretettel legyetek egymás iránt szüntelenül” (1Pt 4,8). Mindenekelőtt, tehát a tanulás előtt, a munka előtt, az életünk előtt, bármilyen ügyünk előtt, ami a szívünkben volt, mindennél előbbre való tehát a kölcsönös és folyamatos szeretet.

Attól fogva, hogy komolyan nekiláttunk, hogy megéljük az új parancsolatot, életünkben minőségi változás következett be. Új béke, új öröm, új erő költözött belénk és egy égő vágy, hogy a jót tegyük, és közben fény árasztott el bennünket. Mi is történt? Azáltal, hogy mozgásba hoztuk a kölcsönös szeretetet, beigazolódott az, amit Jézus mondott: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevében – az én

szeretetemben, az egyházatyák így mondják –, ott vagyok közöttük.” Jézus közénk jött. És mindaz a csodálatos újdonság, amit szívünkben megtapasztaltunk, jelenlétének és lelkének a hatása volt.⁵ ■

¹ Sant' Egidio közösségnek, 1977. december 11.

² Római szeminaristáknak, 2001. május 22.

³ Provinciális atyáknak, 1987. május 29.

⁴ A hindu-keresztény szimpózium résztvevőinek, 2001. június 15.

⁵ Az Indiai Püspöki Konferenciának, 2001. január 10.

Forrás: CN 2014/17

Fordította: Reskovits Ágnes

Isten mindig szól hozzánk

„Nálad van az élet forrása” (Zsolt 36,10)

ASzentírásnak ez az Igéje valami olyan fontosat és életbevágót közöl, ami a megbékélés és a közösség megélésének eszközüvé tehet. Első mondanivalója számunkra, hogy az életnek egyetlen forrása van: Isten. Tőle, teremtő szeretetéből születik a Világegyetem, melyet otthonul ad az embernek. Ő adja az életet tele ajándékokkal. A zsoltár szerzője ismeri a sivatag kietlen sivárságát, és tudja, hogy mit jelent a forrás, amely körül kivirágzik az élet. Így nem is találhatott volna szebb hasonlatot arra, hogy megénekelje a teremtett világot, amely – mint egy folyó – Isten öléből fakad.

Ezért tör fel lelkéből a dicséret és a hála himnusza. Ez az első lépés, melyet meg kell tennünk, az első tanítás, amelyet megérthetünk a zsoltár szavaiból: dicsőíteni Istent és hálát adni neki művéért, a Kozmosz csodáiért és az élő emberért, aki az Ő dicsősége és az egyetlen teremtmény, aki képes ezt mondani Neki:

„Nálad van az élet forrása”

De az Atya szeretete nagyobb volt annál, semhogy megelégedett volna az Ige kimondásával, amely által mindent megteremtett. Azt akarta, hogy Igéje magára öltse a testünket. Isten, az egyetlen igaz Isten, emberré lett Jézusban, és elhozta a földre az élet forrását. Minden jónak, minden létezésnek és minden boldogságnak a kútfeje közénk jött, hogy velünk éljen, egészen

közel hozzánk. „Én azért jöttem – mondja Jézus –, hogy életük legyen, és bőségben legyen.”¹ Betöltötte önmagával létünk minden pillanatát és területét, és mindig velünk akar maradni, hogy a legkülönbözőbb színek alatt is felismerhessük és szerethessük Őt. Néha azt gondoljuk, hogy milyen jó lett volna Jézus idejében élni! Pedig szeretete megtalálta a módját, hogy itt maradhasson, és nemcsak Palesztina egy eldugott zugában, hanem a föld minden pontján. Itt maradt az Eucharisziában, ahogy megígérte: belőle táplálkozhatunk, és általa újíthatjuk meg életünket.

„Nálad van az élet forrása”

Egy másik forrás, ahonnan Isten jelenlétének élő vizéből meríthetünk: a testvér. Amikor szeretjük velünk és mellettünk élő felebarátainkat, különösen a rászorulókat, ne gondoljuk, hogy velük teszünk jót. Inkább ők azok, akik jót tesznek velünk, hiszen Istent adják nekünk. Mivel Jézust szeretjük bennük – „éhes voltam..., szomjas voltam..., vándor voltam..., börtönben voltam...”² –, cserébe az Ő szeretetét és életét kapjuk, melynek Ő maga a forrása, aki jelen van minden testvérünkben.

Bővizű forrás Isten bennünk lakó jelenléte is. Mindig szól hozzánk, és rajtunk múlik, hogy hallgatunk-e hangjára, mely megegyezik lelkiismeretünk szavával.

Fotó: www.wallpapersweb.com

Az életnek egyetlen forrása van: Isten

Minél inkább megpróbáljuk szeretni Istent és a felebarátot, annál erősebbé válik hangja, kiemelkedve minden más hang közül. De van egy különleges alkalom, amikor mindennél jobban meríthetünk bennünk való jelenlétéből: amikor imádkozunk, és így közvetlen kapcsolatunk mélyére akarunk hatolni Vele, aki ott lakik a lelkünkben. Olyan, mint a mélyben csörgedező patak, mely nem apad el soha, mely mindig ott van, mely minden pillanatban szomjunktól elhatja. Elegendő egy pillanatra összeszedetten bezárnunk lelkünk kapuit, hogy megtaláljuk ezt a forrást, akár egy kiszáradt sivatag kellős közepén is. Akkor rátalálunk a Vele való egységre, megérezzük, hogy nem vagyunk többé egyedül, hanem ketten vagyunk: Ő énbennem, és én Őbenne. Ugyanakkor – ajándékként – mégis

egy vagyunk, miként a víz egy a forrással, vagy a mag egy a virággal.

[...] Ez a zsolnárból származó Ige emlékeztessen bennünket arra, hogy egyedül Isten az élet, azaz a teljes lelki közösség, béke és öröm forrása. Minél inkább ebből a forrásból, ebből az élő vízből, Igéjéből merítünk életet, annál közelebb kerülünk egymáshoz, hogy testvérként élhessünk. És akkor valóra válik a zsolnárfolytatása: „A te fényedben látjuk a világosságot” – azt a fényt, amelyre az emberiség vár. ■

¹Jn 10,10; ²vö. Mt 25,31-40;

Az Élet Igéje, Új Város 2002/1

Az 1960-as évek elejére az NDK kórházainak nagy részében az orvosok 5%-a maradt meg, mert az összes többi Nyugat-Németországba menekült. Nem volt ritkaság, hogy a betegek a mentőautóban haltak meg az orvosi ellátás hiányossága miatt. Az is gyakori jelenség volt, hogy sok kórházi osztályt orvostanhallgatók vagy szakképzett ápolók láttak el. Drezda-Meissen egyházmegye püspöke, aki már korábban megismerte Chiara Lubichot ebben a helyzetben tőle kért segítséget. A Fokolare Mozgalom alapítója azzal válaszolt, hogy nyolc orvost bocsátott a püspök rendelkezésére.

**Ezek az orvos fokolari-
nik otthagytak mindent.
Mit jelent ez pontosan?**

P.G.: A végzős egyetemisták, orvostanhallgatók

Építkezés, hogy valami leomoljon

Cinzia Panero és Paál Gergely arra vállalkoztak, hogy dokumentumfilmet készítenek az egykori NDK-ban dolgozó olasz orvosokról, akik határozott döntéseket hoztak.

szívesen mennek olyan állásba, amely jó megélhetést biztosít. Manapság Európa ismerős, fejlettebb országaiba. Akkoriban a hatvanas évek elején ez kevésbé volt jellemző. Különösen szokatlan volt, hogy valaki olyan országba menjen

dolgozni – például az akkori NDK-ba – ahol eltérő politikai és ideológiai nézet szerint irányítottak, és az életszínvonal is alacsony volt. Kalandvágyból erre kevesen vállalkoznak. A filmben szereplő interjúalanyok motivációja ennél több.

Döntésüket nem anyagi és kényelmi szempontokból mérlegelték. Tudták, hogy nagy szükség van orvosokra, és hitték, hogy nem csak a testi bajok, hanem a lélek, az egész ember, a társadalom egészségét is szolgálhatja, ha vállalják a küldetést.

A Nyugat világából egy diktatórikus országba érkező orvos meg tudta őrizni a belső szabadságot?

C.P.: Úgy tűnik, az eltöltött hosszú évek tapasztalata alapján, hogy igen, mert ez a szabadság nem az emberektől, a körülményektől függ, hanem abból a bizonyosságból fakad, hogy minden, ami megtörténik, az Istentől érkező üzenet, egy lehetőség. Vagy élünk vele, vagy nem veszünk róla tudomást. Kiolvashatjuk belőle, hogy Isten mit kér az adott pillanatban. Ami egészen biztos, hogy Ő mindig azt kéri, szeressünk szabadon. Ezzel a szabadsággal

bármilyen körülmények között lehet élni, és ez nem marad hatástalan.

Manapság nehezebb döntéseket hozni, mert a választások és a lehetőségek szinte végtelenek. Ez elbizonytalanít. Ebben szeretne a film segítséget nyújtani?

P.G.: Ma minden nagyon bizonytalannak tűnik. Ezt a bizonytalanságot a média is gerjeszti, olyan hírekkel, amely az emberekben félelmet és bizonytalanságot kelt. Régen

A volt NDK kórházaiban dolgozó fokolarinik az egész ember és ezzel a társadalom egészségét akarták szolgálni.

sem volt biztos az ember sorsa. De többen voltak, akik legyőzték félelmeiket és belekapaszkodtak a hitükbe. Filmünk szereplőinek lett volna oka félni. De döntést hoztak: azokért élünk, akiknek szüksége van a tudásunkra, és jól teszünk mindenkivel, még akkor is, ha nem tűnik kifizetődőnek. Jó pár oldalt olvastam az NDK Államvédelmi Minisztérium (STASI) dokumentumaiból szereplőinkkel kapcsolatban, de azon kívül, hogy naiv elgondolásuk van a szeretetről, és hogy vallásosak, más elmarasztalást nem találtam róluk. Csupa elismerő mondat és jelentés a lelkiismeretes munkáról a munkahelyi kollektíva építéséről, szaktudásuk átadásáról. Tették, ami a

dolguk volt. Szeretettel. Ez volt az ő gyógymódjuk.

A Berli fal leomlásához a keresztény egyházak is valamilyen módon hozzájárultak. A Fokoláre Mozgalomnak is része volt ebben?

C.P.: Igen, mert amikor Chiara Lubich tudomást szerzett arról, hogy mi történik a szocialista blokkban, különösen nagy együttérzéssel fordult ezek felé az országok felé. 1961-ben például távoli rokonait látogatta meg Budapesten és személyesen is megta-paszthalhatta a korábban hallottakat. Ez további tettekre indította, és ekkor került sor arra, hogy az olasz orvosok az ő javaslatára az NDK-ba mentek. Bennük is és Chiarában is nagyon nagy hit volt, hogy ez a fal egy napon le fog omlani, de addig sokat kell dolgozni, kapcsolatokat építeni és „bebizonyítani”, hogy a Fokoláre Mozgalom elsődleges célja a testvériség megvalósítása. ■

KÖSZÖNETET MONDUNK:

Dr. Réthelyi Miklósnak, az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottsága elnökének, projektünk védnökének. Az olasz orvosokról szóló dokumentumfilm a „Bridges in Europe: Past and Future” elnevezésű projekt részét képezi, melynek keretében fórumok, workshop megrendezésére is sor kerül. Programunk illeszkedik az UNESCO béketeremtő missziójához.

A Renovabis Alapítványnak és a Visegrád Alapítványnak a pénzügyi támogatásért.

A Bonum TV-nek a technikai felszerelések ingyenes rendelkezésre bocsátásért.

Lezárni a múltat

„Egyetemre járok és egy sportegyesületnek is tagja vagyok, így sok barátom van. Mondhatni boldog vagyok. Mégis minden alkalommal, amikor valamilyen fontos döntést kell meghoznom, rám nehezedik a múltam és megtorpanok. Főleg, ha a sok botlásomra gondolok, ilyenkor eltölt a következő kudarctól való félelem.”

aláírt levél

Életünk útja különböző szakaszokon halad keresztül; alkalmanként virágos réten, máskor sziklák és tüskés bokrok között. Amit tehetünk, hogy előre tekintve folytatjuk utunkat a cél felé, amit kitűztünk magunknak. Derűsen, mégis határozottan, lépésről lépésre. Persze ha így is teszünk, maga a tény, hogy

a múltban sikertelenül jártunk, letaglózhat minket. A sikertelenséghez és bukáshoz kötődő negatív érzéseink visszatarthatnak, olyannyira, hogy a feladat, ami előttünk áll, szinte lehetetlennek tűnhet. Ilyenkor el kell fogadnunk a múltat, ugyanakkor a jelenre, a következő lépésre kell fókuszálnunk, hogy ha lassan is, de előre haladhasunk. Ezért gyakorolnunk kell, hogy le tudjuk zárni életünk egy-egy szakaszát, le tudjunk tenni minden terhet, ami eddig a vállunkra nehezedett, s így a jelenben élhessünk. Ezt minden pillanatban, minden nap megtehetjük: lezárhatunk egy napot annak minden nehézségével, és kitarhatjuk szívünket az újnak. Hát nem valami új és csodálatos lehetőség ez?!

Amikor lehúz a cselekedeteim súlya, mindig eszembe jut Jézus mondata, amit egy sötét múlttal rendelkező asszonyról mondott: „Neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett.” Az asszonynak pedig ezt mondta: „Menj békével!” A szeretet tehát nem csak segít felismerni, hogy hibáztunk,

hanem erőt is ad, hogy ne lankadjunk, és legyőzzük az akadályokat. Hitünk által Isten jelenlétét érezhetjük ebben a szeretetben, és ez kölcsönössé is alakulhat azokkal a felebarátainkkal, akik velünk haladnak ezen az úton. ■

Forrás: CN 2012/2
Fordította: Szeles Ágnes

TERMÉSZETESEN

Göbel László és Teréz

Egymásra hangolva

Ma már több természetes születésszabályozási módszer közül választhatnak a házaspárok. Képzések, könyvek, internetes honlapok segítik a pontos ismeretek elsajátítását. Nekem az a véleményem, hogy sokkal kevesebb szó esik mindennek a lelki oldaláról, vagy tévedek?

aláírt levél

Egyáltalán nem téved. Sajnos a mai „rohanó világban”, amikor arra kényszerülünk, hogy gyorsan oldjuk meg a helyzeteket, talán nem minden párnak sikerül jól elmélyednie ennek a módszernek különböző aspektusaiban, és így ellenérzések alakulhatnak ki vele kapcsolatban.

Az első gondolat, amit kiemelnénk, mint lelki élményt, hogy Istennek az életünk minden pillanatához köze van, így a házastársi együttlétünkhöz is. Úgy vagyunk megalkotva, hogy egyesülésünk által az Ő teremő munkájába kapcsolódunk be, ezáltal Isten munkatársai vagyunk, mert részt veszünk a Teremtésben, új embereknek adunk életet. Fontos volt a párbeszéd egymással és Istennel, például annak felfedezésében, hogy rólunk, családukról mit gondol, mikor és hány gyermeket tudunk fogadni. Azzal, hogy a természetes családtervezést alkalmaztuk, fejlődött bennünk

Fotó: CN (3)

Miért van bennem annyi előítélet?

Egy rövid történet talán segíthet a helyzet megértésében: „Volt egyszer egy ember, aki nem találta a

penzét, és azt gondolta, hogy a szomszéd fia lopta el. Figyelte a fiút, annak viselkedését, mimikáját, sőt még a

mozdulatait is, és egy tolvajra emlékeztették. Nem sokkal később azonban megtalálta a pénzét. Újra ránézett a szomszéd fiúra, de már sem a mimikája, sem a mozdulatai nem hasonlítottak egy rablóéhoz. Ha a mások által okozott kellemetlenségeket személyes sértésnek vesszük, észrevétlenül ugyan, de az önbecsülésünk és a valósággal való kapcsolataink is sérülhet. Szerencsére ez nem olyan komoly, a helyzeten lehet segíteni. Ha észrevesszük, hogy összeesküvés-elméleteket gyártunk, kétségbe kell vonnunk saját elképzeléseinket. Amikor a főnököd meggondolatlanul és bosszúsán válaszol neked, azért tesz így, mert súlyos hibát vétettél, vagy csak azért, mert túl sok a vállán a felelősség? A kőműves, aki szétveri a falat, azért csap zajt, hogy téged zavarjon, vagy csak azért, mert haladni akar a munkájával? A barátnőd, aki nem veszi fel a telefont, nem is akarja, mert neheztel rád, vagy csak éppen majonézt készít a konyhában? Amikor tágabbran nyitjuk a látókörünket és vitába szállunk önmagunkkal, felfedezhetünk valamit nem csak magunkról, de másokról is. Az előítéleteket,

a kényszerképzeteket gyökerükben kell kiirtanunk. Ahhoz, hogy ne férkőzzenek be az életünkbe, először meg kell figyelnünk, majd meg kell cáfolnunk azokat. Szükség van erre az úgynevezett „lelki tárgyilagosság” elérése érdekében, hogy képesek legyünk megkülönböztetni egy véleményt a ténytől, és felismerjük, hogy egy zavaró gondolat nem biztos, hogy az igazságot tükrözi. Nem kell rögtön mindent elhinni, ami fejfájást okoz. Mit is tegyünk tehát? Emlékezzünk arra, hogy legtöbbször a másokról való felfogásunk az, ami rossz hangulatot okoz. Ilyeneket mondunk: „Haragszom rá, mert nem hallgat rám”. Mindig van valaki más, aki nem teszi meg, amit elvárunk. Ha a másik szemével, egy pszichológiailag objektívabb módon szeretnénk látni az eseményeket, jobban kell érdeklődnünk a másik iránt. Ha naponta elvégezzük ezt a feladatot, és figyelünk mások tetteire, gondolataira és álmaira, kialakulhat egy életen át tartó kölcsönös szeretet és barátság a környezetünkben élőkkel. ■

Forrás: CN 2011/10
Fordította: Szeles Ágnes

az alázat és a bizalom a mennyei Atya iránt, hiszen az Ő elgondolása az, hogy a nő nem minden nap termékeny.

Növekedett bennünk a rácsodálkozás képessége is, hogy Isten milyenek teremtett meg minket, mint férfit és nőt. A női ciklus termékenységi jeleinek megfigyelése nap mint nap tudatosította bennünk az élet tisztelét, ami a felelős apaság-anyaság megélésére adott lehetőséget.

Közös volt a döntés felelőssége, hogy az adott napon – értelve a jeleket – szeretetünket milyen módon fejezhetjük ki egymás felé. A praktikus dolgokba is igyekeztük bevonni egymást, így pl. a termékenység és a terméketlenség jeleinek megfigyeléséről szóló feljegyzéseket tartalmazó naptár mindkettőnk számára elérhető helyen volt, vagy ügyeltünk arra, hogy pontosan tudjuk mérni reggel az ébredési hőmérsékletet. (Az éjszaka második felében Laci kelt fel a síró gyerekekhez.)

Összegezve eddigi életünket – most már, mint kétszeres nagyszülők – azt tudjuk mondani, hogy kereszténységünk megélése mindennapos újrakezdésekből áll, így a házastársi szeretetünket is sok-sok újrakezdés jellemzi. Nem könnyű út! Odafigyelést igényel egymásra, de elsősorban Istenre, aki megadja hozzá az erőt, az örömet és a családtervezésben is az Iránta való maximális bizalmat. ■

**SOKAK SZIKLASZILÁRD
MEGGY Z DÉSE ELLENÉRE
A KETTÉOSZTOTT NÉMETORSZÁG
EGYESÜLT.**

Mégis megtörtént

A Fokoláre Mozgalom tagjaiban nagy szenvedély, együttérzés és tenni akarás volt a csend Egyháza irányában. Ezért került sor arra, hogy még a berlini fal megépülése előtt az egyik német püspök kérésére a mozgalomból nyolc olasz orvos érkezett az NDK-ba. Berlin, Lipcse és Erfurt katolikus és evangélikus kórházaiban dolgoztak a krónikus orvoshiány miatt, és így egészen közelről láthatták a szétszakítottság fájdalmát és vigaszt próbáltak nyújtani az embereknek.

Kitüntetések, elismeréseket kaptak a kommunista államtól munkájukért. Hatékony, összetartó közösséget hoztak létre, ami akkoriban az NDK-ban ritkaságszámba ment. Még az asszisztensek is, akikkel együtt dolgoztak, testvéri kapcsolatot áptak egymással, egyikük sem érezte magát főnöknek, a kapcsolat közöttük barátsággá alakult. Természetesen minden kitüntetésre sarlót és kalapácsot véstek, és az egyikén ez a mottó állt: „Szocialista módon dolgozni, élni, gondolkozni.” Chiara Lubich is többször járt a hatvanas évek végén Nyugat-Berlinben, és amikor az ottani közösséggel találkozott azt mondta, hogy „Németországnak két sebe van. Az egyik seb a katolikusok és az evangélikusok közötti megosztottság, az egyházi megosztottság. A másik seb Berlin megosztottsága, melyet a fal tesz láthatóvá. Berlin a Seb városa.” De ha ez a közösség szereti ezt a kettészakítottságot, azt hogy, el van választva rokonaitól, barátaitól, mindazoktól, akik „odaát” vannak, szereti azt, hogy nincs kommunikáció közöttük, akkor ez a seb szeretetté válik. Még azt is hozzáfűzte: „Biztos vagyok abban, hogy ez a fal le fog omlani.”

A kommunizmus annyira szilárdnak tűnt, hogy nagyon sokan úgy gondolták, ez a fal mindig állni fog, de legalább olyan sokan csendben hitték, hogy egyszer ledől, és azon munkálkodtak, hogy a lehetetlen valósággá váljon. Egészen pontosan így történt. Chiara Lubich proféciája megvalósult és húsz év múlva, 1989. november 9-én a berlini fal leomlott.

A Stasi aktái között többek között ez olvasható: „A Fokoláre Mozgalom nem fejt ki államellenes tevékenységet. Antiszociális viselkedéssel nem találkozunk. Az ügyet ilyen jellegű bizonyítékok hiányában lezártuk.” ■

Cinzia Panero

Az egység és a politika

A Fokoláre Mozgalom 2015-ben Chiara Lubich politikai eszméit ajánlja a közvélemény figyelmébe.

Vajon lehet-e más a politika? Sokan fel sem teszik maguknak a kérdést, hanem rezignáltan legyintenek. Mások meg a politikusokra hagyják a közügyek intézését és nem foglalkoznak azzal, hogy behatóbban tájékozódjanak. Ismerősök között könnyen lobban fel parázs vita, ha valaki kedvenc pártját kritika éri.

Szerves kapcsolat a politikával

A Fokoláre Mozgalom olyan körülmények között született, ahol a nélkülözők és szenvedők ügyével való törődés, a közösség problémáinak megoldása az evangélium radikális megélésének természetes következménye volt. A háború után Chiara Lubich találkozott Iginio Giordani kereszténydemokrata képviselővel, aki még inkább kinyitotta a mozgalmat az emberiség problémáira. Giordani hatása olyan erős volt, hogy Chiara társalapítónak tekintette őt: „Isten sajátos terve révén számunkra mindig is az emberiséget, annak történetét, szenvedését, sikereit, az igazi ideálok keresését képviselte.”

Giordani közel hozta a mozgalom tagjaihoz Olaszország és Európa újjáépítésének problémáit a második világháború után, a születőben lévő demokráciát, Kelet és Nyugat szétválását. A mozgalom lelkeségétől pedig új erőt merített politikai tevékenységéhez. Rövid időn belül képviselők egy kisebb csoportja gyűlt össze Giordani körül, akik osztoztak az egység eszméjében, és megpróbálták azt életre váltani a parlamentben. Emlékezetes maradt Giordaninak az a parlamenti beszéde, amely a csoport közös szellemiségét fogalmazta meg a békéről, és amelyet minden párt tapsal fogadott. Egy szocialista képviselővel közösen nyújtott be törvénytervezetet a fegyveres szolgálat lelkiismereti okokból történő megtagadásáról, és párbeszédet folytatott a kommunistákkal is a közösen képviselhető ügyekről.

Újszerű politikai jelenlét

Chiara a kezdeti tapasztalatok folytatásaként 1996-ban egy külön politikai mozgalmat hívott életre, amely a *Politikai mozgalom az egységért* nevet kapta. „A politika világára mindig különleges figyelmet fordítottunk – hangsúlyozta –, mert megadta számunkra a lehetőséget, hogy egyre növekvő szeretettel szeressük a felebarátot: a személyek között megvalósuló szeretettől eljussunk a nagyobb közösség, a *polis* felé irányuló, tágabb értelemben vett szeretetig. Közülünk sokan kötelezték el magukat ezen a téren, gyakran felelősségteljes állások betöltésével.”

Az egység lelkesége újfajta keresztény társadalmi jelenlét és elköteleződés irányába invitál, amely első látásra utópisztikusnak tűnhet. Arra ösztönöz, hogy a szeretetet ne csak a magánéletben, a családban és baráti körben próbáljuk megélni, hanem a közéletben, a gazdaságban és a politikáiban is. A mozgalom ennek az új mentalitásnak és cselekvésmódnak a kialakítása érdekében szorgalmazza a közösségi

Fotó: CN (3)

Az „Ezer város Európáért” politikusoknak szóló kongresszuson 2001-ben beszédet mondott Chiara Lubich is, ahol jelen volt Romano Prodi az Európai bizottság akkori elnöke és Innsbruck polgármestere is.

áramlat kialakítását, amely az egyetemes *testvériség* eszméjét képviseli, és amelynek keretében a testvériség is elfogadott politikai és jogi kategória lesz. Szorgalmazza továbbá a kiállást a legszegényebbek és legelesettebbek mellett, mint legfontosabb politikai értéket.

lelkiség megélését nem csak az egyes csoportokon és közösségeken belül, hanem csoportok és közösségek között is. Az a meggyőződés vezet, hogy az evangélium élhető a politikában is, és a szeretet parancsa lefordítható politikai nyelvezetre is: „Szeresd a másik hazáját úgy, mint a sajátodat” vagy „Szeresd a másik pártját úgy, mint a sajátodat”. Ennek szellemében elő kívánja mozdítani a párbeszédet a különböző táborokhoz vagy pártokhoz tartozó politikusok között a közjó érdekében. Ösztönzi egy olyan politikai

Kezdeményezések a közeljövőben

A 2015-ös évben a Fokoláre Mozgalom kezdeményezésére nemzetközi szinten különleges figyelmet szentelnek Chiara Lubich politikai eszméinek és azoknak a tapasztalatoknak, amelyek az egység szellemiségéből születtek a politikában. *Chiara Lubich: Az egység karizmája és a politika* címmel 2015. március 13-14-15-én szerte a világon különböző rendezvények lesznek, egymással interneten összekapcsolt helyszínekkel, amelyek arról tesznek majd tanúságot, hogy lehet más a politika. A program célja az, hogy széles körben megismertesse Chiara elképzelését a politikáról, ami az ő felfogásában a „szeretetek szeretete”, ami elősegíti, hogy a többi szeretet, az emberi közösség szolgálata ki tudjon bontakozni. Elsősorban a politikusokat és a közéletben tevékenykedőket akarja bevonni, de szorgalmazni kívánja minden állampolgárban a szélesebb közösségért való felelősségvállalást. Az év során hazánkban is szervezünk előadásokat és fórumokat. ■

FERENC PÁPA A KERESZTÉNYEK POLITIKAI TEVÉKENYSÉGÉRŐL

Fotó: Magyar Kurír

„A politikával való foglalkozás egy keresztény számára kötelesség. Mi keresztények nem »játszhatunk Pilátust«, nem moshatjuk kezeinket. Aktívan politizálnunk kell, mert a politika a szeretet egyik legmagasabb rendű kifejeződése, hiszen a közjót kívánja előmozdítani. A világi keresztényeknek ott a helyük a politikában. Erre azt mondja nekem valaki: »Hát, ez nem könnyű!« Papnak lenni sem könnyű. Az életben nincsenek könnyű dolgok. Nem könnyű, mert a politika valóban túlságosan is piszkos. Igen, piszkos, de miért? Miért nincsenek jelen a politikában a keresztények az evangélium szellemével? Könnyű másokat hibáztatni. De felteszem a kérdést: Mit teszek én? Kötelességünk beállni a politikába! A közjóért dolgozni keresztényi kötelesség! Sok esetben ennek a megvalósulása a politikában történik, de vannak más utak is: a tanáré például egy másik út. De az világos, hogy a közjóra irányuló politikai tevékenység az egyik ilyen út.”

[Válasz a jezsuiták által működtetett olasz iskolák egyik tanárának 2013. június 7-én a VI. Pál teremben.]

Altalam csak érintőlegesen ismert varrónőhöz, legyen a neve Anna, néhány ruhadarabot vittem. Nagyon meglepődtem, amikor pénzt kért tőlem kölcsön, több tízezer forintot. Azt mondta, most alkalma lenne egy nagyon kedvező áron kínált ipari varrógépet megvenni, így a házmesteri munkája mellett tudna még dolgozni. Megrendelése már van, csak ez a varrógép kellene. De ha két napon belül nem fizeti ki, akkor elviszi más.

Megtanácskoztam egy barátnőmmel, aki azt javasolta, ha tényleg kölcsön akarok adni, papírozzuk le.

Arra gondoltam, amit éppen akkoriban mondott Ferenc pápa, hogy jobban szeretne egy olyan egyházat, amely kilépve az utcára esetleg balesetet szenved, mint egy magába forduló. Gondoltam, itt van az alkalom, hogy kockáztassak.

Leírtuk, hogy a következő hónap közepén megadja a pénzt, mert akkor kapja meg házmesteri fizetését.

Eljött a meghatározott időpont, és nem kaptam meg. Az első magyarázata az volt, hogy új a közös képviselő, még nem futottak át a dolgok, és nem kapott fizetést. Aztán teltek a hetek, és nem történt semmi. Mindig megállapodtunk, hogy mikor megyek a pénzért, és soha nem kaptam meg, mindig újabb és újabb kifogások születtek. Megalázó is volt egy idő után, hogy én megyek kuncsorogni azért, ami az enyém.

Ezek a beszélgetések egyre hosszabbra nyúltak, és egyre jobban azt éreztem, hogy valami nagyon nincs rendben. A családi háttér igen zűrös. Anna férje nem dolgozik, mert régóta betegeskedik. Felnőtt fiai hol dolgoztak, hol tanultak, hol motort vettek hitelre, hogy kifutó fiúként találjanak munkát, de fizetést még nem kaptak.

Beszélgetéseink időnként viharosak voltak, még emelt hangon is

Baleset vagy mégsem?

vitakoztunk, de aztán bocsánatot kértem tőle. És mindig megállapította, milyen türelmetlen vagyok, majd hozzátette, higgyem el, hogy visszaadja...

Továbbá a házukban lakó ismerős hölgytől megtudtam, hogy tőlük is kért pénzt, amit alig tudtak visszacapni, pedig ők is szegények voltak, és a varrógépes történetet is ismerték.

Szóval egyre bonyolultabb lett a dolog. Menet közben kiderült, hogy Annának más adósságai is vannak,

végül is arra jutottam, hogy miatta sem lehet hagyni, hogy ne adja meg a kölcsönt és így éljen, ilyen össze-viszsa módon kérjen pénzt emberektől. Na – gondoltam –, itt a baleset, amiről Ferenc pápa beszélt, jó úton vagyok.

Amikor kölcsönadtam a varrógép megvásárlására, nem gondoltam, hogy több meglepetés is vár rám.

<https://ci.staticflickr.com>

Számomra merőben új tapasztalat volt, hogy közelről valamennyire beleláttam, milyen nyomorúságban él egy család, élnek emberek!

Aztán megállapodtunk, hogy részletekben adja vissza egy adott időpontban, és mondtam, hogy nem egyedül jövök a pénzért. Így is lett, velem jött egy ismerősöm. Meg is kaptam az első részlet felét, a másik felét utalványban, majd a második és a harmadik részletet is.

Amíg mentünk Annához, addig a kísérőmmel beszélgettünk. Azt mondta, ha igazi keresztény lennék, akkor hagynám a pénzt. Nem kérném vissza. Mondtam neki, hogy itt azért másról is szó van. Anna számára is tanulság lehet, hogy valamennyire rendezze életét. Végül is visszakaptam a pénzem, és Annától békével váltam el.

Ezután ismét találkoztam vele, megtudtam, hogy műtéten fog átesni. A kórházba sajnos nem tudtam bemenni, de a férjével megbeszéltem telefonon, hogy hazaérkezésekor finom, könnyű ételeket készítek számára. Aztán még egy karitás csomagot is vittem neki.

Közben megtudtam, hogy elromlott Anna mosógépe. Pont ebben az időben vált feleslegessé a barátnőmé. Szóltam Annának és kérdeztem, hogy az elszállítást tudná-e vállalni, hiszen van férje és két nagy fia. Nagyon bizonytalan volt. Sok idő telt el, de nem jelentkezett. Újra felhívtam. Azt mondta, annyi bajuk van, hogy nem tud ezzel foglalkozni.

Közben egy kis imacsoport alakult az utcánkban a közelben lakókkal. Egy szomszéd haldoklóért kezdtünk el imádkozni, aki nem akarta a szentségeket elfogadni. Hetente találkoztunk, és az ima mellett több mindenről beszélgettünk, többek között Annáról is.

Anna nem mozdult a mosógép szállítása ügyében, gondoltam,

megszervezem én a szállítást. Az ismerősömnek, aki többször is elkísért Annához, olyan autója van, hogy belefér a mosógép. Benne volt a szállításban. Kérdeztem Annától, a benzin költségbe be tudna-e szállni. Kezdeti bizonytalanság után ezer forintban állapodtunk meg. Barátnőm szervezte meg, hogy legyen, aki segít lehozni a harmadikról a gépet. Végre megérkeztünk

Annához. Férjét ekkor láttam először. Kijött a fiaival, és bevitték a gépet. Anna odaadta a pénzt. Ismerősöm már éppen nyitotta volna a száját, hogy nem kell, de becsukta, és nem szólt semmit. Utólag mondta, hogy eszébe jutottak a beszélgetéseink, hogy az igazi segítség nem csak ad, hanem hívja a másikat is, hogy adjon. Anna nagyon hálálkodott, és mondta, hogy „Isten áldjon érte.” ■

Ilustración: Eleonora Moretti

TANULJUNK MEG RÁCSODÁLKOZNI

A kerek erdő közepén megint elkezdődött a tanítás. A nyulacskák már türelmetlenül figyelték, hogy totyog a sok kiskacsa Bulcsú, a bölcs bagoly után. Ekkor Brumm, a kismackó is csatlakozott hozzájuk. „Hova mentek?” – kérdezte. „Órára” – válaszolt Bulcsú. „Milyen órára? Hadd menjek veletek!” – kérlelte a kismackó. „Gyere bátran!” – felelt a bagoly. Ahogy az erdő legmélyéig jutottak, Bulcsú, a bölcs bagoly intett a kis diákoknak. Ők mind behunyták a szemüket, és meg sem moccantak. Néhány hosszú perc telt el. Csak a falevelek zizegése, és a madarak csicsergése hallatszott. Szinte hallani lehetett a gyerekek szívdobogását is! A fenyők és a gyanta illata csiklandozta az orrukat. Ekkor azonban egy fácánmadár hamisan rikkantott, és ez megtörte a varázst, a diákok kinyitották a szemüket. „Milyen kár – szomorkodott az egyik kisnyúl –, minden olyan szép volt!” „Le vagytok nyűgözve, ugye? Felfedez-

tétek a csönd lakóhelyét! És ezt nézzétek!” – mondta a bagoly és rámutatott a napsugarakra, amik a harmatcseppeken ezer darabra törtek. Ekkor azonban különös zajt hallottak. „Vigyázzatok! Valaki közeledik. De ne féljete, inkább maradjatok csöndben, és nyissátok tágra a szemeiteket!” A bokrok közül egy igazi ózgidá jött elő, nagy fekete szemekkel! Mindenki csodálkozva és boldogan nézte. „Rendben, mára elég is. Az órának vége, menjünk vissza a rétre” – mondta Bulcsú, a bölcs bagoly, miközben a sor végére a gida is beállt. „Vége? És mit tanultunk?” – kérdezte Brumm, a medvebocs értetlenkedve. „Megtanultatok rácsodálkozni a világ szépségeire!” – válaszolta a bagoly. Mindannyian egyetértően bólogattak és szeretettel néztek a kissé türelmetlen medvére. „Gyakrabban kellene iskolába jönnöd” – tanácsolta Bulcsú, a bagoly a kis bocsnak: „Szükségünk van rád!” ■

Forrás: CN 2013/20
Fordította: Szeles Ágnes

Választások után

Nagyon szomorú és levert voltam, amikor az újságokból értesültem, hogy Szegeden nagy fölénnyel győzött az MSZP képviselője. Még jobban elszomorodtam, amikor olvastam, hogy a keresztény képviselőnk helyett is másvalaki nyert. Bosszantott, hogy az ország egész területén a nagyvárosokban mindenütt FIDESZ győzelem született, csak Szegeden és Salgótarjánban nem. Ezek után indultam a plébániára, ahol minden hétfőn zsolozsmázunk kb. tízen, majd megbeszéljük a heti tennivalókat és még a lelki kívánságainkat is közösbetesszük. Szomorúsággal a lelkemben kifejtettem, hogy mennyire fáj nekem, hogy nem az a párt nyert, aki a keresztény értékeket képviseli. Nagy meglepetésemre egyikünk elmondta, hogy ő is az MSZP képviselőjére szavazott. Nem akartam hinni a fülemnek, hogy lehet az, hogy közülünk valaki egy olyan pártra adta le a szavazatát, mely a keresztény értékeket nyíltan támadja? Mindjárt hangot is adtam nemtetszésemnek, mely nem esett jól a testvéremnek és sértődötten távozott. Akkor úgy gondoltam, hogy helyesen cselekedtem, mert fel kell hívni a figyelmet a szerintem téves cselekedetre. Az esti imádság után megszólalt bennem egy hang. Valóban szerettem én azt a testvéremet, akit úgy mond kioktattam? Ezt várja

tőlem Jézus? Ezt tanultam az egység lelkiségét élőkötől? Rádöbbsentem, hogy mennyire önző voltam. Nem Isten akaratát követtem, mert nem fogadtam el testvéremet olyannak amilyen. Alig vártam a reggelt. Egy sms-t küldtem: „Bocsánatot szeretnék kérni, nem akartalak megbántani. Szeretlek nagyon. Szép napot kívánok és Isten áldjon, de nagyon: Marika” Nemsokára megjött a válasz: „Köszönöm, ez jólesett.”

Még délelőtt fel is hívott és elmondta, hogy gondolkodott azon, amit mondtam. Nem gondolt arra, hogy mit képvisel, csak az emberi szimpátia miatt szavazott az MSZP jelöltjére. Én újból kértem bocsánatát és mondtam, hogy nem volt jogom őt kioktatni.

aláírt levél

Meglepetés fentről

Egy kis szervezést kért, hogy feleslegessé vált asztalunk, székeink és néhány

szőnyegünk végre elkerüljenek ahhoz a családhoz, akinek szüksége volt rá. Eljött a nap, amikor minden összeállt, sőt még egy többgyermekes apuka is megérkezett, aki nyolc-tíz doboz gyermekcipővel toldotta meg – előzetes egyeztetés alapján – a szállítmányt. Már raktuk volna fel a méretes kocsihoz az asztalt, amikor kiderült, hogy szét kell szedni, mert mégsem fér be, de ez nem tűnt olyan nagy problémának, hiszen csavarhúzó minden kocsihoz van. Volt is, de pillanatok alatt kiderült, ide imbuszkulcs kell. Most, hogy minden összejött, ezen a banánnhéjon kell elcsúsznunk? Visszszamondani a fogadóknak, hogy mégsem érkezik semmi. Újabb időpontot egyeztetni és raktározni tovább a bútorokat megtűzdelve a tömördek gyermekcipővel. Valami megoldásnak mégis csak kell lennie, de miért nem látom, és egyáltalán miért nem voltam körültekintőbb? Aztán mégis eszembe jutott valami: az emeleten lakik egy olyan család, aki mindig készséges volt, de hát szombat reggel van és kislányuk pár hónapos. Mégis felhívtam őket mobilon, gondoltam lesz, ami lesz. Gyorsan csak anynyit tudtam mondani, hogy nekem most feltétlenül és azonnal imbuszkulcsra van szükségem. Nagyon készségesen, nagyon megértően válaszolta az apuka, hogy van és mehetek érte.

aláírt levél

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

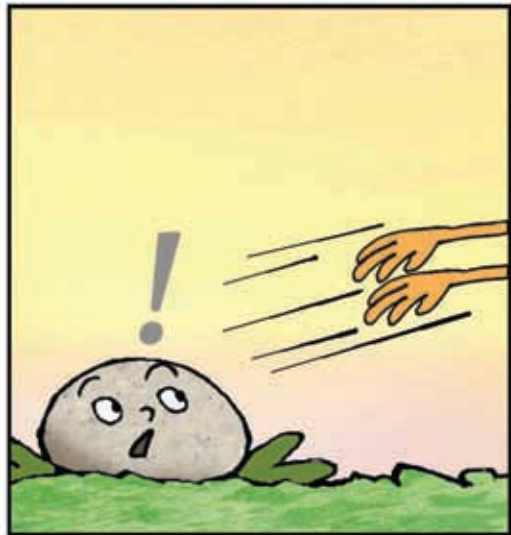
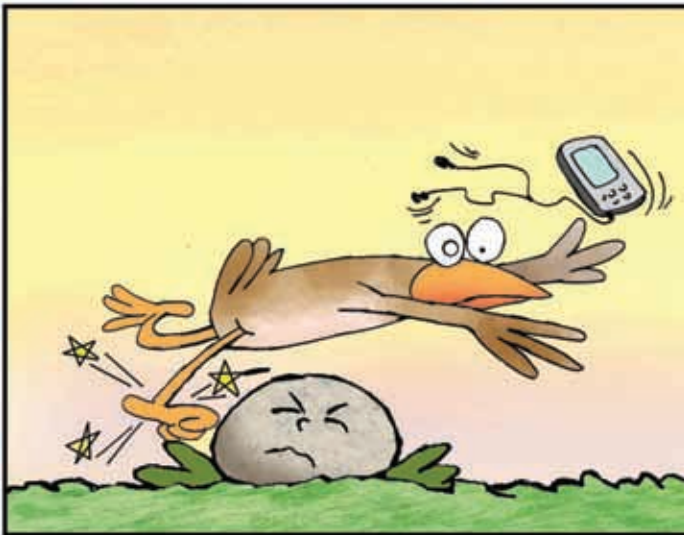
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk a
10-12. oldalon

Fotó: www.dahw.de

CÉGES DOBÓKOCKA

A céges dobókocka használata segítséget kíván nyújtani a munkahelyeken az együttműködésben, a személyes kapcsolatok minőségének javításában és sok apró, de meghatározó helyzetben.

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

Új Város 2014/11

9 770865 082008